

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и др. за година 130 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 80 лева (платими на единъ пжтъ); за 3 месеца 50 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментътъ е само годишенъ и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковенъ вестникъ“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковенъ вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомѣстени ржн... връщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Синодъ. Обявления, само предплатени, се изпращатъ на последнитъ страници. Плащане: 10 лева за година, 5 лева за дата, 5 лева за подписание и за всѣ обявления по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковни учреждения се изпращатъ направо въ Апостолския Канцеларатъ; частни обявления се приематъ и чрезъ Редакцията—последнитъ получаватъ 30% отстъпка

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Пълна вѣра въ водачитѣ. — П.
2. Религия и животъ — Н.
3. На съвременни теми. — Ст.
4. Православната църква и събитията въ Ромъния. — Сим. Симеоновъ.
5. Истината за днешното бедствие на човѣчеството. — Т. Николовъ.
6. Военни Велики пости. — Прев. М. А. П.
7. Изъ духовната сѣкровищница на Църквата.
8. Бележки и отзиви.
9. Официаленъ отдѣлъ.
10. Седмиченъ прегледъ на събитията.
11. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина
12. Обявления.

Пълна вѣра въ водачитѣ.

Отъ десетъ дни България формално и фактически е присъединена къмъ Тристранния пактъ. Въ връзка съ туй присъединение презъ нейнитѣ предѣли вече свободно минаватъ германски войски, навсѣкжде радушно посрѣщани отъ нашия народъ.

Актътъ на присъединяването, както можеше и да се очаква, предизвика въ една европейска държава недобри чувства къмъ нашето отечество. Отъ тая велика сила вече се сипятъ обвинения и заплахи противъ България, че тя вече се намѣсвала въ войната, като напускала пазения до сега неутралитетъ, и си била подписала смъртната присѣда, понеже германскитъ войски щѣли всичко да изпоядатъ въ нея и да я уморятъ отъ гладъ, щѣли да я изпотъпчатъ и опустошатъ.

Въ тѣзи обвинения и заплахи, предназначени само да всѣятъ смутъ у насъ, разбира се, нѣма нищо вѣрно. Българското правителство, само следъ дълго, грижливо и всестранно проучване на положението, реши да извърши туй присъединение, и само въ името на мира, както и за запазване на жизнитѣ народни интереси, подписа този исторически актъ. Българскиятъ народъ има силна вѣра въ Бога, като въ развиващитѣ се днесъ голѣми свѣтовни събития, подобни на които е имало и другъ пжтъ, ясно вижда прѣста на Провидението, бидейки твърдо убеденъ, че, съ присъединението си къмъ Тристранния пактъ, той е тръгналъ по единкия спасителенъ за него пжтъ.

Историята се повтаря. Така, нѣкогашъ богоизбраниятъ Израилъ, следъ дълга упорита подготовка въ пустинята, стоялъ вече предъ Обетованата земя и, явно покровителствуванъ отъ Бога, искалъ да начене своята спасителна за свѣта мисия. Но, за да достигне Ханаанъ, той предварително трѣбвало да мине презъ земитѣ на много други държави. И ето, неговиятъ великъ вождъ Моисей отправя до Едомския царь пратеници да му кажатъ: „Ти знаешъ всички мжчнотии, които ни постигнаха... Винахмемъ къмъ Господа, и Той чу нашия гласъ, и прати Ангелъ и ни изведе изъ Египетъ; и ето, ние сме въ Кадесъ, градъ до самитѣ ти предѣли. Позволи ни да преминемъ презъ твоята земя: нѣма да вървимъ презъ нива и лозя и нѣма да приемъ вода отъ твоитѣ кладенци; но ще вървимъ по царския пжтъ, нѣма да се отбиемъ ни надѣсно, ни налѣво, докле изменимъ твоитѣ предѣли“ (Числ. 20, 14—17). Съ сжщо такова мирно предложение отишли пратеници и при други царе, презъ чиито земи предстоело на Израила да мине, като на всички давали увѣрение, че храната си ще заплащатъ съ сребро (Второз. 2, 26—28). Всички народи въ Палестина и около нея вече знаели, какво Богъ билъ извършилъ съ избрания народъ при извеждането му отъ Египетъ, какъ изсушилъ предъ него водитѣ на Червено море, какъ чудесно го е водѣлъ въ пустинята и навсѣкжде го закрилялъ (Нав. 2, 10). При все това, не всички царе пропуснали богоизбрения народъ презъ предѣлитѣ си. Нѣкои отъ тѣхъ излѣзли съ мечъ срещу него, но били разбити и земитѣ имъ завладѣни.

Събитията се повтарятъ. Германскиятъ народъ днесъ, както не веднажъ заяви неговиятъ великъ Вождъ, смѣта себе си призванъ отъ Провидението да извърши спасителното за цѣлото човѣчество дѣло — да създаде новъ редъ въ свѣта, като въдвори въ него истинска свобода, правда и равенство въ благата за всички. За да реализира, обаче, тая висока своя мисия, и нему, ето вече две години, се наложи да мине презъ земитѣ на много народи, за да улови и унищожи неправдата. И навсѣкжде той, както нѣкогашъ Моисеевитѣ пратеници, като припомнюва какви мжки и унижения е изтърпѣлъ и какъ Богъ го е водѣлъ и явно му помагалъ, по редъ иска отъ мнозина позволение да мине презъ земитѣ имъ, като увѣрява, че напълно ще уважава суверенитета имъ, „ще върви по царския пжтъ; безъ да се отбива ни надѣсно, ни налѣво“; и „ще заплаща храната си съ сребро“

Дето приемат неговото мирно предложение, той минава през земята им като приятел, съюзник и закрилник; а дето му се възпротивяват, употребява сила и се налага.

Съ такова, именно, приятелско предложение и увѣрение германският народъ напоследъкъ се обърна и къмъ България. Това подробно и ясно изложи по-миналата недѣля предъ Народното събрание министъръ-председателъ г. Филовъ. „Още додето се водѣха преговоритъ за присъединяване на България къмъ Трестанния пактъ, — каза Министъръ-председателъ, — германското правителство поиска отъ българското правителство да позволи да бждатъ допуснати въ България германски войски, като заяви то, че тѣхната задача е временна и цели запазването на мира и спокойствието на Балканитѣ. Германското правителство не е искало отъ България, нищо, което би било въ противоречие съ миролюбивата ѝ политика и съ договорнитѣ ѝ задължения къмъ съседитѣ. . . При това положение, българското правителство, следъ като прецени всички обстоятелства съ огледъ на сществуващото между България и Германия приятелство и получи увѣрение, че законитѣ и редѣтъ въ страната ще бждатъ напълно съблюдавани и интереситѣ на България ще бждатъ запазени, реши да приеме предложението на германското правителство. Отъ своя страна, българското правителство държи да подчертае отново, че пришествието на германски войски у насъ не измѣня миролюбивата политика на България, която остава вѣрна на поетитѣ договорни задължения и е твърдо решена да не се отклонява отъ своята основна линия да се въздържа отъ всѣко нападение и отъ всичко, което би застрашило интереситѣ на когото и да било“.

Отъ тия категорични думи на г. Министъръ-председателя съвсемъ ясно става, че България съ новия си политически актъ никакъ не напуска своята досегашна миролюбива политика — никого нѣма да напада, никому не ще обявява война. Напротивъ, съ формалното си присъединение къмъ Тройния пактъ, тя потвърждава и повече заздравява тая своя политика — политика на миръ и добросъседство, на постигане своитѣ идеали по миренъ начинъ. Самото българско правителство съ акта на присъединението изразява съкровената воля на българския народъ, който отдавна желаше туй присъединение. За това красноречиво говори голѣмиятъ възторгъ и бурнитѣ акламации съ които Народното събрание изслуша речта на първия министъръ и единодушно одобри подписания актъ. Съ туй се обяснява и обстоятелството, че цѣлиятъ български народъ посреща съ радостъ и любовъ минаващитѣ германски войски, понеже въ тѣхъ вижда само съюзници и стари бойни другари, които дохождатъ да обезпечатъ мира и спокойствието на Балканитѣ. А тия съюзнически войски, навсѣкжде, откъдето минаватъ, проявяватъ рѣдко безкористие и нечувано кавалерство, понеже си иматъ всичко, и спечелватъ обичта на всички.

Само голѣми кжогледци днесъ не виждатъ, че германският народъ е призванъ и покровителствуванъ отъ Провидението да преустрои свѣта, да създаде нова Европа, да даде на човѣчеството истински и траенъ миръ. Втора година вече тоя великъ народъ съ оржие се бори и премахва извършенитѣ надъ много народи неправди, разкъсва срамнитѣ парижки *обдолженія насильныхъ писаній* (Ис. 58,

б), чупи позорнитѣ вериги на тия „мирни“ договори. Българският народъ, заедно съ други пострадали народи, е готовъ да сътрудничи въ туй велико и свето дѣло, като взима всички мѣрки да не допустне пламъцитѣ на военния пожаръ да минатъ въ земята му. Никакви клеветнически обвинения, никакви заплахи нѣма да го смутятъ. Той е напълно спокоенъ, понеже вижда, че въ днешнитѣ върховни и сждбоносни моменти неговитѣ управници, начело съ мждрия Върховенъ Вождъ, го водятъ по единичкия правъ и спасителенъ за него пжтъ, и има пълна вѣра въ тѣхъ.

П.

Религия и животъ.

Религията е самиятъ животъ. Тя е вѣра въ Бога и отношение къмъ Създателя на свѣта и Неговитѣ създания. Тя се преплита често съ морала, изникналъ въ човѣшкия общъ животъ, но стои по-горе отъ него и му дава съдържание. Религията върви редомъ съ науката, философията и изкуствата. Не имъ прѣчи, но прави вдъхновена работата на нейнитѣ работници.

Науката търси да обясни явленията на веществения свѣтъ, да открие законитѣ на механичнитѣ сили, да обобщи многобройнитѣ факти, за да открие нѣкой непоклатимъ принципъ на миросъзданието.

Науката протѣга своята власт и върху явленията на душевния животъ, социалния животъ, историята и всички многостранни проявления на живота изобщо. Всичко, което може да бжде наблюдавано, изследвано, анализирано и пр., е предметъ на науката. Тамъ, дето преставатъ да помагатъ методитѣ на научната работа, иде философията.

Предметъ на философията е търсенето на истината. Тя, въ известни случаи, е обобщаваща научното знание. Философията търси да открие въ абсолютния смисълъ на думата нѣщата сами по себе си, тѣхната абсолютна стойностъ. Тя е продължение на науката. По пжтя на логиката тя се мжчи да постигне това, което учениятъ не може и не бива да стори—да даде завършено знание. Иначе, почне ли човѣкътъ на науката да обобщава и да изгражда, отъ тѣсния жгълъ на наблюдения — своята специалностъ, система за свѣта и истината, той напуска чистата наука и става философъ, метафизикъ.

Религията си служи еднакво съ науката и философията за своята строителна работа. Тя не враждува съ тѣхъ. Тѣ ѝ сж помощници, докато навлизатъ въ нейната областъ — областта на Създателя и създаденото. Тя, за своитѣ търсения на истината на истинитѣ не си служи съ методитѣ на науката, нито съ законитѣ на логичнитѣ построения. Тя си служи съ вѣрата. Нейната сфера сж чувствата. А религиозното чувство е най-дълбокото и тѣй оригинално, както сж всички основни чувства.

Религията има за свой обектъ Бога и създаденото отъ Бога. Отъ тукъ почва нейната етика. Чрезъ чувството, тя открива многостранното проявление на Бога въ всички и въ всичко. Тя не се мжчи да опредѣля качествата на своя обектъ по пжтя на анализа или логичнитѣ построения. Чрезъ вжтрешния многостраненъ опитъ, тя узнава за тия качества и ги приема като дадени, многократно проявяващи се. Тя вижда винаги проявленията на Създателя и създаденото и отдѣля само сщественото отъ временното.

Религията е дала науката, и философията не може да ги отрица и не ще ги отрича. Истинската, чистата наука и чистата философска мисълъ, непредубедени

въ нишо не противоречатъ на религията и никога не ще навлѣзатъ въ областъ, която не е тѣхенъ предметъ на изследване. Нито науката, нито философията сж противорелигиозни. Истинскитѣ имъ служители сж скромни. Тѣ знаятъ какво може да се постигне и може да се знае, въпрѣки всички открития и факти.

Това, което не знаемъ и не се поддава на научно изследване, което е предметъ на вѣрата, съ него науката не може и не бива да се занимава. Нито науката, нито философията могатъ да декретиратъ своята последна дума за знанието и за истината. Отъ това се ражда заблудението, че науката е единствения пжтъ къмъ абсолютно знание. Науката е силна, когато търси и изследва своитѣ обекти; по тоя начинъ тя открива частъ отъ тайната на веществения свѣтъ. Тайната винаги е предъ науката и когато е открила нѣщо важно. Създаденото отъ Бога крие и ще крие тайната. Затова човѣкътъ на науката съ благоговение и смирение пристѣпва къмъ многостранното, за да открие само частицата.

Религията има притезание да е по-близо до истината чрезъ своята вѣра въ Съзателя и Неговото творение. Тя не разкъсва своя обектъ на частици, тя го вижда въ неговата цѣлостъ. Тя синтезира многостранното проявление на свѣта чрезъ Бога. Въ вѣрата въ Бога тя вижда истината на истинитѣ и оставя на хората на науката да Го разгадатъ въ своитѣ кабинети чрезъ всички научни методи.

Религията стои надъ всичко. Тя обединява, не разединява, защото притивното би било да отрече своя обектъ—Бога. Тя изпълва живота. Създадениятъ отъ нея моралъ дава тласкъ на волята къмъ по-висши цели, доближаване и подражаване на Бога. Религията дава най-добрата морална сила за подвигъ. Тя усилява въ човѣка силата за съпротива и за постижение. Тя дава радостъ въ живота на всички. Тя е въ пълно общение съ божественитѣ сили. И вѣрващиятъ чувствува Бога. Както кабинетниятъ ученъ, изследвайки веществото, чувствува своя обектъ и вѣрва въ открититѣ сили, тѣй и вѣрующиятъ чрезъ вътрешния опитъ чувствува до пълнота присѣтствието на Божественитѣ сили.

Науката наистина ни показва чудесата на силитѣ и веществото отъ осезаемия свѣтъ. И, наистина, колко чудна сила е електричеството, магнетизмътъ, гравитацията, законътъ за съхранение силитѣ и пр. и пр. открития. Витаминътъ и много други вещества, ние вѣрваме, че сжществуватъ; ние не сме ги още добили чисти, но вѣрваме, вѣрваме и въ тѣхното чудно действие върху организма; вѣрваме въ космическитѣ лжчи, които указватъ ту творческо, ту разрушително действие, макаръ да не сме ги видѣли, а само съ опита сме узнали присѣтствието имъ. Такава опитностъ има и вѣрващиятъ. Той чувствува чудното присѣтствие на Съзателя въ себе си и въ всичко, и той има богатия опитъ да знае, че Богъ извършва голѣми чудеса винаги и въ всички хора, тѣй както витаминъ А, В и пр. или ултравиолетовитѣ лжчи.

Нашиятъ всѣкидневенъ животъ е пълненъ съ доказателства и признаване присѣтствието на Бога, Който всѣки часъ върши чудеса въ всѣкиго отъ насъ. Наблюдавайте себе си и ще видите всички дълбоки промѣни въ душата ви, въ общия ви животъ. По колко разнообразни начини се извършва чудото въ живота ни ще разберете, ако наблюдавате себе си.

Религията е самиятъ животъ. Нито едно наше дѣло и деяние, лишено отъ вѣрата, че не противоречи на Божествения законъ за любовта, не му е сждено да живѣе. И въ всички човѣшки опити да се преустрои нашиятъ социаленъ и стопански животъ не ще

има успѣхъ, ако отсѣтствува божествениятъ законъ на любовта. Само съ религиозна спойка може да се гради. Каквото и да се пише и приказва, докато чудото въ личния животъ, преображението на душата не стане, суетни ще сж всички опити. Защото все пакъ тоя микрокосмосъ — човѣкътъ, е всичко. Отрича ли се божественото въ човѣка, свежда ли се той до продуктъ на срѣдата, и по тоя начинъ се отрича личното творческо начало, то резултатитѣ не ще сж положителни. Безъ религиозно отношение къмъ близкия, природата и свѣта изобщо, губи се смисълътъ и радостта отъ живота; умира ентузиазмътъ, очарованието и готовността за жертва въ името на любовта заради вѣчния и безкраенъ животъ.

Днесъ, когато свѣтътъ се превива отъ мжки и отъ противоречия, когато се търси изходъ отъ тоя хаосъ чрезъ война и революции, е повече нужна чудодейната вѣра, която да спаси човѣчеството, и въ името не на омразата, класовитѣ противоречия, а въ името на любовта да се изгради царството на любовта. Религията е животътъ, тя го оплодява и тя ще го оплоди, защото трѣбва да си иде свѣтътъ, за който Христосъ произнесе изобличенията Си, и да дойде свѣтътъ на любовта и вѣчния миръ. И ако имаме тая голѣма привилегия да сме синове Божи, имаме и дълга да проявимъ голѣмата любов, каквато Спасителтъ Христосъ прояви, като умрѣ на кръста за човѣчеството.

Н.

На съвременни теми.

Въ бр. 9 и 10, 1940 г., на сп. „Мисионар“ Н. Преосвещенство еп. Николай Велимировичъ, голѣмиятъ югославски църковенъ сановникъ и дълбокъ православенъ писателъ, е помѣстилъ три беседи на съвременни теми. Всичко, излѣзло изподъ перото на този дълбоко-мистиченъ и високо-талантливъ представителъ на братската Сръбска православна църква, е отъ интересъ за всички, които обичатъ да черпятъ отъ непресѣкнущия изворъ на православната мж простъ — отъ хилядилѣтния мистиченъ опитъ на Православната църква.

Ще предадемъ нѣкои отъ мислитѣ на Н. Преосвещенство, изложени въ тѣзи беседи. Смѣтаме, че тѣ представляватъ интересъ и за българскитѣ православни четци.

* * *

Братя! Ние не трѣбва да се отказваме или да забравяме нашето славно минало, щомъ искаме и нашето поколѣние да бжле увѣнчано съ слава и като скжпоцененъ камъкъ достойно да бжде нанизано на онзи непрекъснатъ конецъ на историята, на който сж нанизани и на който блестятъ като скжпоценни камѣни дѣлата на много минали поколѣния.

Трѣбва да изградимъ дома на нашата душа като разумни и опитни зидари. Трѣбва да изградимъ нашия характеръ върху краегълния камъкъ, който е Христосъ. За да бжде здрава постройката на нашата душа, ние трѣбва да я изградимъ отъ тухли, добре изпечени. Както тухлитѣ минаватъ презъ огънь и вода, тѣй и нашата душа трѣбва да мине презъ огъня и презъ водата на изкушенията, за да държи и да издържа. Духовнитѣ тухли на нашата душевна сграда трѣбва да бждатъ споени съ цимента на Св. Духъ. Следъ това трѣбва да сложимъ покривъ, за да ни пази отъ духоветѣ на поднебесната злоба, трѣбва да сложимъ врата, за да не пускаме всѣкиго въ своята душа, — прозорци сре-

щу слънцето, за да бжде изложена душата ни на Слънцето на правдата, та отъ неговитѣ лъчи да бжде свѣтло въ душата ни и чисто отъ отровнитѣ микроби на мислитѣ и желанията. Най-накрая, всѣка сграда, споредъ нашия православенъ обичай, трѣбва да завърши съ кръстъ, като символъ на страданията и победата Христова. И върху сградата на нашата душа трѣбва победно да се издига кръстътъ Христовъ. Следъ това въ дома на душата ни трѣбва да бждатъ внесени иконитѣ на Божиитѣ угодници и на централно мѣсто—иконата на Исуса Христа и на Неговата Майка.

За духовния строежъ се изискватъ духовни материали. Тѣ сж: вѣрата, надеждата, правдата, милостъта, братолюбието, добротата, единството на целъта и на усилията за постигане царството небесно. Човѣкътъ, изграденъ и обновенъ отъ Христа, е вѣчната тема на християнството.

Старитѣ лакедемонци сж наричали добрия човѣкъ божественъ. И ние като християни можемъ да усвоимъ този изразъ. Истински добриятъ човѣкъ е божественъ човѣкъ. Чрезъ своето евангелие Спасителътъ на свѣта иска да каже: дайте Ми добри люде, и Азъ ще ви дамъ щастливи народи, щастливи държави, щастливо човѣчество.

Има странни люде, които казватъ, че християнството си е отживѣло времето. На това ние ще имъ отговоримъ: ако людетѣ наистина сж постигнали идеала, който Христосъ показва, па жадуватъ за още по-висшъ идеалъ, тогава наистина би могло да се каже, че християнството си е отживѣло времето. Старитѣ многобожнически религии сигурно си отживѣха времето. Защо? Защото тѣхниятъ идеалъ за човѣка е билъ тѣй низкъ, че не е било трудно да бжде стигнатъ и наминатъ. А вие знаете какъвъ е идеалътъ, който Христосъ е поставилъ предъ човѣшкия родъ: *Бждете свършени, както е свършенъ вашиятъ небесенъ Отецъ*. Само когато се постигне този идеалъ, ще може да се каже, че християнството е отживѣло времето си. А той е твърде далечъ отъ насъ. въпрѣки голѣмиятъ брой божествени люде, които Христовата сила е издигнала за 2000 години. Затова ние вѣчно се радваме на нашия младъ Христосъ, който е вѣчно младъ, като че е роденъ миналата Коледа, макаръ да сж се изменили толкова вѣкове отъ Неговото раждане. Той е старъ като времето и младъ като вѣчността. Затова въ вѣчността не се остарява. Всички опити на нѣкои кръстени народи—да се отрекатъ отъ Христа, доведоха тѣзи народи до два мрачни кръстопътя: или до връщане къмъ старитѣ езически национални религии, или до крайно безбожие. Ние не можемъ да поемемъ нито единия, нито другия пжтъ. Не можемъ вѣнъ отъ Христа и безъ Христа. Не можемъ да се върнемъ къмъ Перуна, древния славянский богъ, нито да очакваме заедно съ евреитѣ идването на нѣкой по-голѣмъ месия отъ Исуса Христа.

Не бой се, само вѣрвай! Въ вѣрата е силата. Въ вѣрата е храбростъта. Въ вѣрата е свѣтлината. . . Вѣрата е по-евтина отъ науката, по-евтина отъ културата и отъ политиката. Но само вѣрата може да освѣгли сегашния мракъ, да укроти бурята и да донесе желаниа миръ и добра воля между людетѣ и народитѣ.

Науката, културата и политиката не сж въ състояние да сторятъ това. Напротивъ, тѣмъ науката, културата и политиката създадоха въ свѣта днешната тъмнина и буря. Онова, що е скжпо, не ще ни помогне. Ще ни помогне онова, що е евтино. Вѣрата е евтина. По-евтина е и отъ науката, и отъ културата, и отъ политиката. Пкъ и само вѣрата е спасителна. Не се

чудете на това, що ви говоря. Не се чудете, когато казвамъ, че е спасително онова, що е евтино. Има ли нѣщо по-евтино отъ въздуха? Въздухътъ е безплатенъ, а нито едно живо сжщество не може нито една минута да живѣе безъ въздухъ. И не е ли водата най-евтина отъ всѣко друго питие? И нима хлѣбътъ не е най-евтинъ отъ всѣка друга храна?

Онова, което е най-необходимо, то е и най-евтино. Луксътъ е скжпъ. Умѣреностъта е евтина. Болестъта е по-скжпа отъ здравето. Несъгласието е по-скжпо отъ съгласието. Враждата е по-скжпа отъ братолюбието. Войната е по-скжпа отъ мира. Революцията е по-скжпа отъ разума и отъ милостъта. Грѣхътъ е по-скжпъ отъ добродетелъта. Вѣрата е по-евтина отъ науката, отъ културата, отъ политиката, но е по-силна, по-животворна, по-конструктивна, по-положителна. Не коя да е вѣра, а вѣрата въ Христа Спасителя.

Пакъ влакътъ на историята навлѣзе въ тунелъ. Блазе на онѣзи, които иматъ запалени свѣтилници, подобно на мждритѣ деви. Такива и срѣдъ мрака ще поддържатъ връзка съ свѣтлитѣ небеса. И въ мрака ще могатъ да разпознаватъ людетѣ и да ги наричатъ братя. . .

Важното е вътрешнитѣ свѣтилници на духа да горятъ, свѣтилицитѣ на вѣрата и молитвата, на поста и самопожертвуването, на преданостъта на Божиата воля. Тѣ разпалватъ смѣлостъ, мждростъ и любовъ, като корона на всички добродетели.

Съ тѣзи запалени свѣтилници и нашиятъ народъ е излѣзълъ изъ дългия тунелъ на робството.

Духнаха вихрени вѣтрове. Всѣки търси заветъ и убѣжище.

Стегна лютъ мразъ. Всѣки търси огнище да се огрѣе.

Тъмнина се спусна върху свѣта. Всѣки търси свѣтлина.

Позволено е на сатанинската сила да бичува човѣшкия родъ. Всички се стараятъ да избѣгнатъ ударитѣ на този бичъ. . . Поруганиятъ Богъ е дигналъ Своята блага ржка отъ свѣта и е допусналъ людетѣ да вършатъ своята воля. И всички разумни души въ цѣлия свѣтъ се връщатъ къмъ Бога и викатъ къмъ Него за спасение.

Кое е огнището, което ще ни сгрѣе въ тѣзи мразовити дни? Коя е свѣтлината, които ще ни свѣти въ днешния мракъ? — Нашата православна вѣра.

Ст.

Православната църква и събитията въ Ромъния.

Преди известно време църковниятъ печатъ отбеляза, че въ Ромъния се подготвятъ важни реформи въ устройството и живота на Православната църква.

Националната революция, извършена отъ ген. Антонеску съ помощъта на легионерското движение, не е само една обикновена смѣна на правителството или на единъ старъ режимъ, а обхваща всестранно цѣлия духовно-културенъ и политико-социаленъ животъ на ромънския народъ.

Въ грижитѣ на ген. Антонеску и на новата властъ за новото възраждане на ромънския народъ видно мѣсто заема обновлението и преустройството на Църквата. Известни сж писмата, размѣнени между патриархъ Никодимъ и Кондукатора на Ромъния, както и топлото възвание на Кондукатора къмъ православното свещенство, въ които категорично се опредѣля изключителната роля, която ще

играе Православната църква и нейният клиръ въ новата ера за ромънския народъ. Рѣдко е имало държавници като ген. Антонеску, които да сж се изказвали съ такава топлина къмъ дѣлото на Православната църква. Новата история на християнския свѣтъ не познава друго масово социално движение като ромънското легионерство, което въ основата на идеологията си слага доктрината на Православната църква и съ такъвъ ентузиазъмъ и дълбока мистика се бори до саможертва за тържеството на кръста и Христовия моралъ надъ тъмнитѣ отрицателни вѣяния и безподобна корупция, които разяждаха ромънското общество.

Въ зората на националната революция за Ромънската православна църква се откриваха свѣтли хоризонти за едно изключително въ историята бждеще. Тежкитѣ моменти, презъ които премина ромънскиятъ народъ, се отразиха болезнено на психиката му, достигнала до крайно напрежение и мистична екзалтация, която избухна вече на нѣколко пѣти въ нечувани въ историята на Ромъния борби.

Естествено, че при такава неспокойна обстановка, въпросътъ за преустройството на Ромънската православна църква не можеше да намѣри правилно разглеждане.

Ромънската православна църква преживѣ една криза, чиито причини се коренятъ не въ принципиални и идеологични различия между Църква и държава (resp. легионерството като държавна партия), а въ временни вражди и недоразумения между отдѣлни духовни лица и хората на новия режимъ. Участието на висши духовници въ кръвопролитната акция на бившия кралъ Каролъ II за унищожаване на легионерството, както и активното участие на мнозина свещеници въ легионерското движение безъ позволение и въпрѣки забраната на висшата църковна власть, — всички тѣзи обстоятелства създадоха духъ на недовѣрие и дори враждебностъ между двата лагера, които вървѣха по една и сжща идеологична насока, но съ различни срдства и пѣтища се стремѣха да постигнатъ християнскитѣ идеали.

Легионерското движение, основано отъ обожавания срдѣдъ младежѣта Кодряну, имаше отначало характеръ на религиозенъ орденъ и носѣше името на св. Архангелъ Михаила, предъ когото членоветѣ даватъ обетъ за всецѣло служение на Бога и на родината, а целѣта му бѣше духовното възраждане на ромънския народъ чрезъ религиозно-нравствено превъзпитаване на младежѣта. Въ скоро време това движение вѣвлѣче не само идеалистичната младежъ, но мнозина учители и особено свещеници. Мистиката на водача бързо проникна и въ редоветѣ на движението. Както по своята идеология, така и по живота си, легионерското движение дойде до близкъ допиръ съ Православната църква. За да не отива въ нѣкои случаи въ разрѣзъ съ църковната дисциплина и за да не изпада въ крайности, които биха отклонили легионерството въ сектантство, Кодряну побърза да опредѣли точно отношенията на легионерското движение къмъ Православната църква. „Правимъ голѣма разлика между линията, по която вървимъ ние, и линията на Християнската църква. Линията на Църквата е съ хиляди метри надъ насъ. Тя достига съвършенството и сублима. Не можемъ да свалимъ тази линия, за да обяснимъ нашитѣ дѣла. Ние чрезъ нашата дейностъ, чрезъ нашитѣ мисли и дѣла, *се стремимъ* къмъ тази линия, издигаме се къмъ нея дотолкова, до колкото ни позволява тежестѣта на плътскитѣ грѣхове и осждането, на което сме предадени чрезъ първородния грѣхъ. Остава да видимъ, колко бихме могли, чрезъ нашитѣ земни старания, да се издигнемъ къмъ тази линия“ — пише Кодряну на своитѣ легионери.

Трагедията на ромънския народъ се състои въ това, че малцина отговорни фактори можаха да разбератъ истинския религиозно-етиченъ характеръ на легионерското

движение, а бѣ преследвано зарадъ политически интереси на партиитѣ, които губѣха почва срдѣдъ народа, който започна да вѣрва въ Кодряну като народенъ спасителъ, чрезъ когото ще възтържествува вѣрата, правдата и доброто. Въ областѣта на политиката други сили и влияния иматъ повече значение, отколкото младежкия жаръ и идеализъмъ. На преследванятията легионерската младежъ, пробита отъ религиозенъ мистицизъмъ, отговори съ необикновена дързостъ и героичностъ, толкова необикновени и неочаквани отъ тихия и миролюбивъ ромънски народъ. Следъ смъртѣта на Кодряну мнозина изпаднаха въ екзалтация и открито желяеха смъртѣта, за да участвуватъ въ сждбата на обожавания Капитанъ. Искрата на вѣрата, пламнала въ душата на човѣка, създава отъ слабия герой. Но когато тази сила бжде предизвикана и се насочи въ погрѣшна посока, тя може да се превърне въ страшна разрушителна стихия. Така само могатъ да се обяснятъ станалитѣ напоследъкъ кръвопролития въ Ромъния, предизвикани отъ крайни, екзалтирани легионери, които желяятъ да преобразятъ цѣлия животъ на страната съ единъ замахъ, безъ да се вслушатъ въ разума на по-опитни и трезви хора на ромънския общественъ животъ.

Ромънската православна църква първа почувствува духа на непримиримостъ, който бѣ обхваналъ легионерството следъ толкова трагично изживѣни моменти. Принципътъ на Кодряну — да не се смѣсватъ дветѣ линии (на Църквата и на легионерското движение) — бѣ забравенъ. Легионерската преса открито настояваше за промѣни срдѣдъ висшитѣ църковни кржгове и реформиране живота на Църквата. Хората на Църквата се опасяваха отъ една прѣка и активна намѣса на държавата въ църковнитѣ работи. Автономията на Църквата бѣ застрашена.

На 3 декемврий м. г., въ деня на откриване зимната сесия на Св. Синодъ (въ пълненъ съставъ), министърътъ на нар. просвѣта и на вѣроизповѣданията, Траянъ Браиляну, представя на Св. Синодъ едно изложение съ 30 точки и настоява веднага да се пристѣпи къмъ тѣхното разглеждане. Касаело се за въпроси отъ голѣмо значение за Православната църква и нейното мѣсто въ новата държава на легионерската революция. Въ своето изложение правителството изисква отъ Св. Синодъ да вземе мѣрки за отстраняване на всички неблагоприятни елементи отъ живота на Църквата, именно: а) отстраняване на всички франкмасони. Франкмасонството бѣ осждено отъ Ромънската църква още презъ 1937 г. и по неинъ починъ бѣ осждено и забранено и отъ държавата; б) ревизиране на всички назначения въ клира и администрацията на Църквата, както и на всички дисциплинарни мѣрки противъ клирици-легионери, направени отъ миналитѣ режими, враждебни на легионерското движение; в) анулиране на всички контракти (наеми, аренды и др.), които Църквата е сключвала съ лица отъ еврейски произходъ. Св. Синодъ приема тази чисто економическа мѣрка, като още се занималъ и съ отношението на Православната църква къмъ еврейския въпросъ въобще и по-специално къмъ антисемитската политика на тоталитарната легионерска държава. Поканенъ да се произнесе върху валидността на кръщението на еврейтѣ предъ гражданскитѣ закони, Св. Синодъ изказалъ мнение, че кръщението, прието отъ евреи дори преди много години (30 г.), не прѣчи на действащитѣ закони и наредби за запазване на расата. Ржководнитѣ църковни срдѣди заявяватъ, че съ това решение Св. Синодъ отдѣля духовната страна на въпроса отъ чисто политическата страна, като кръщението остава само единствената действителна и неотмѣняема врата въ Църквата. Легионерскиятъ печатъ, обаче, не закѣснѣ да отбележи, че съ тази мѣрка Православната църква одобрява и възприема антисемитската идеология и политика на държавата; г) реформиране на монашеството, което трѣбва, въ духа на времето, да бжде по-

дейно, по-жизнеспособно и по-динамично; д) реформиране на религиозното обучение въ учебните заведения, откриване на катедри по църковно право въ всички юридически факултети (на брой 5) въ страната. Св. Синодъ изказва задоволството си отъ тѣзи предложения на правителството и настоява да се откриятъ катедри и по християнска философия въ всички историко-филологически факултети (на брой 4) и при всички държавни университети да се отвори по една църква за студентитѣ. За отбелязване е, че само въ Букурещъ студентството имаше на свое собствено разположение 3 църкви (Раду Вода, св. Димитъръ и бившата руска църква). А съ идването на власт на ген. Антонеску въ всички обществени и държавни учреждения поставиха икони, предъ които презъ всичкото работно време горятъ кандила. Въ желанието и грижитѣ за засилване религиозния животъ на народа легионерското движение и висшата църковна власт си съперничеха. Това особено пролича презъ време на разискванията въ Св. Синодъ по предложенията за засилване на религиозната и богословска просвѣта; е) легионерското правителство сондира мнението на Св. Синодъ относно ролята на Църквата въ една широка социална акция, предприета отъ правителството. Св. Синодъ, начело съ патриархъ Никодимъ, строго се придържа о принципа за ненамѣса въ политическия животъ, обещавайки, че и за въ бъдеще ще упражнява и дори ще засили своята благотворителна и просвѣтна дейность срѣдъ народа. Истинскитѣ намѣрения на правителството се разбраха едва следъ нѣколко седмици, когато легионерскиятъ печатъ започна усилен кампания за прокарване социални реформи, като подканваше богатитѣ хора сами да се откажатъ отъ една частъ отъ богатствата и доходитѣ си и доброволно да възприематъ проектиранитѣ реформи, така както е разрешенъ социалниятъ въпросъ въ други страни, като Германия и Италия; ж) засилване на църковната дисциплина, като се обърне внимание на много незаконни деяния, вършени отъ висши духовни лица, на които Св. Синодъ трѣбва да обърне внимание; з) Прокарване на реформи въ устройството на Църквата въ духа и изискванията на новото време. Св. Синодъ, обаче, имайки предъ видъ неблагоприятнитѣ условия за една толкова деликатна работа, а така сѣщо, желаейки поне въ църковно отношение да запази единството съ отдѣленитѣ по Виенската спогодба ромънски малцинства подъ унгарска власт, решава да отложи въпроса за преустройството на Църквата. При това църковната власт чувствуваше тенденцията на правителството чрезъ проектиранитѣ реформи да се намѣси активно въ устройството, живота и управлението на Църквата. Въпрѣки че това бѣше противъ идеитѣ на Кодряну (за двѣтѣ линии — на легионерството и на Църквата, които не трѣбва да се смѣсватъ), легионерството не бѣше доволно отъ предпазливостта, съ която Църквата защитаваше своята автономия.

Трагично развититѣ се напоследъкъ събития отеглиха отъ държавния животъ много крайни и неспокойни елементи, между които и нѣкои свещеници-идеалисти, увлѣчени въ стихията на националната мистика на легионерството, които поставиха предъ изпитания Ромънската православна църква. Усилията на Кондукатора на Ромъния ген. Антонеску да създаде миръ и спокойствие въ страната сж посрѣщани съ задоволство отъ църковнитѣ кръгове. Още отъ идването на власт на легионерството ген. Антонеску играеше помирителна роля между легионеритѣ и Църквата. Той самиятъ се ползуваше съ довѣрието на висшето духовенство, което и сега очаква отъ него съдействие и подкрепа, за да може Православната църква да намѣри истинското си мѣсто въ националния животъ на Ромъния.

Въ Ромъния ставатъ събития отъ историческо значение за православния ромънски народъ. Тѣ сж отъ ин-

тересъ не само за да знаемъ какво става отгатиъкъ Дунава, а най-вече поради своя религиозенъ характеръ който ги поставя извънъ обикновенитѣ политически борби за власт и социални програми. Събитията въ Ромъния заематъ изключително мѣсто въ съвременната история на Европа и е отъ интересъ, най-вече за православния свѣтъ, да бжде правилно и достатъчно освѣтленъ върху ролята, която може да играе православната вѣра и Църква въ модерното наше време.

Сим. Симеоновъ.

Истината за днешното бедствие на човѣчеството.

Не много отдавна имахъ срѣщи по служба съ руски емигранти. Мнозина отъ тѣхъ бѣха високообразовани люде, нѣкога принадлежали на висшата руска аристокрация. На нѣкои задавахъ въпросъ, какъ мислятъ за причинитѣ на руското нещастие. Мнозина ми отговаряха, че то се дължело на еврейтѣ. Разбира се, това обяснение не задоволяваше и не можеше да задоволи нито мене, нито кой да е другъ обективенъ наблюдател, но то бѣше едно указание, че има хора, които не виждатъ истината, или пъкъ че не желатъ да я видятъ.

Сѣщо такова наивно обяснение има у мнозина и за сегашната европейска война, пламъцитѣ на която вече достигатъ и други континенти, та заплашва да стане въ истинския смисълъ на думата свѣтовна война. Мнозина вѣрватъ, че тя се дължи на еврейтѣ, или на масонитѣ, или на завистта на беднитѣ народи, на нѣкакви грабителски инстинкти, на нѣкакви политически режими и пр. Въ сѣщностъ за обективно мислещия човѣкъ всичко това сж фрази, които не отговарятъ на действителността и нищо не обясняватъ. Нѣщо повече, тѣкмо тия обстоятелства: злокачественото еврейство, до колкото го има, масонството, политическитѣ режими пр., сж рожба на други по-дълбоки причини, които създаватъ войни и които създадоха днешната война.

Предстои на историчитѣ да откриятъ многобройнитѣ причини и коя причина кога и какъ е действувала за създаване и поддържане на днешния кървавъ конфликтъ между народитѣ.

Ние, обаче, още сега трѣбва да кажемъ, че въ основата на това зло лежатъ елементи отъ духовно естество. Въ тази истина сж убедени мнозина отъ обективно мислещитѣ люде въ всички народи. Къмъ сѣщата тая истина се движатъ и умоветѣ на мнозина други, които още не сж дошли до нея.

Въ периода на най-голъмата стопанска криза, каквато свѣтътъ преживѣ презъ годинитѣ следъ 1929 г., знаменити мъже въ Европа и Америка заявиха, че кризата въ сѣщностъ не е стопанска, а нравствена. Единъ отъ тѣхъ бѣ Ж. Кайо, бившъ финансовъ министъръ на Франция, голѣмъ финансистъ и банкеръ. А тая криза не бѣ безъ отражение въ днешната кървава борба.

Но и днешна Франция чрезъ държавния си глава маршалъ Петенъ заяви това нееднократно. Това подчертахъ въ своитѣ писания, въ своитѣ речи и въ изявленията си и други мѣродавни французи. И тѣкмо поради това, всрѣдъ развалинитѣ отъ войната, Франция почна да работи усилено за духовното издигане на френския народъ.

Щомъ свѣтътъ идва до съзнанието, че причинитѣ на катастрофитѣ въ човѣшкитѣ общества и въ отношенията между народитѣ сж предимно отъ духовно

естество, логично би било човѣцитѣ да си поставятъ духовни цели и да търсятъ духовни сръдства за тѣхното осъществяване. Но когато става въпросъ за духовни цели и духовни сръдства, не бива да се изпуска предвидъ, че Църквата Христова е живъ източникъ на всѣкаква духовна сила за всѣки човѣкъ, за всѣко общество, за всѣки народъ, за цѣлото човѣчество. Исусъ Христосъ каза: „Азъ съмъ пжтьтъ, истината и животътъ“, „Азъ съмъ хлѣбътъ на живота“, „Азъ съмъ живата вода на свѣта“. Ония, които не познаватъ Иисуса Христа и Неговото учение, могатъ да погледнатъ лекомислено на тия знаменити думи, но ние, които знаемъ кой и какъвъ бѣше Исусъ, — че Той е Месия, Синъ Божий, „Богъ истиненъ отъ Бога истиннаго, и които знаемъ силата на Неговото учение, които познаваме и човѣшкия животъ въ неговитѣ дълбоки и скрити сили, знаемъ каква мъдростъ изразяватъ тия думи и колко голѣма е силата на истината въ тѣхъ.

Ония части отъ човѣцитѣ, които не сж свикнали да гледатъ на събитията въ свѣтлината на Евангелската истина, винаги поставятъ предъ себе си нѣкакви идоли, на които се кланятъ и на които възлагатъ надеждитѣ си за по-добри и по-свѣтли дни. Всѣкога човѣчеството е оставало съ покрусени надежди отъ идолитѣ си и е изпадало въ безпжтица, за да си създаде следъ това нѣкакви нови идоли, следъ това други идоли и т. н.

Време е било всѣкога, време е и сега, да се посочи на народитѣ истината за нещастieto на европейскитѣ народи, което нещастие пуска своитѣ пипала, за да обхване цѣлото земно кълбо. *Само въ свѣтлината на истината могатъ да се взематъ и подходящи сръдства за спасение и за предпазване отъ нови беди. А истинската причина на днешното свѣтвно бедствие е тая, че човѣчеството забрави Бога и не поиска да върви по свѣтлия пжтъ на Иисуса Христа.*

Всѣки мъжъ и всѣка жена, всѣки младъ и всѣки старъ трѣбва да разбератъ, че Богъ е източникъ на всѣка духовна сила, че чрезъ Христа човѣкъ може лесно и бързо да осъществи доброто и че св. Църква Христова има сръдствата, съ които може всѣкиго да подпомогне въ усилията му за осъществяване на светостта въ душата, любовта въ сърдцето, добротата на волята, твърдостта на характера и щастieto на обществата и вѣченъ миръ между народитѣ.

Т. Николовъ.

Военни Велики пости.

(Отъ абатъ Телле де Поншевилъ — „La Croix“ 27. II. 1941 г.).

Поститѣ, които Църквата ни налагаше всѣка година, бѣха все повече и повече смекчавани. При все това, ние ги считахме твърде дълги и се стремѣхме да ги отбѣгваме. Великитѣ пости се състояха само отъ шестъ седмици: и това ни изглеждаше прекалено много! Мнозина отъ насъ ги свеждаха къмъ последнитѣ дни на Страстна седмица. И смѣтаха вече, че скоро ще бжде премахната тази излѣзла отъ употреба наредба, къмъ която нашето време не можеше наистина повече да се приспособява.

Евангелието, обаче, винаги е проповѣдвало единъ минимумъ отъ лишения, сжщо така нужни за пълното разцвѣтяване на нашето човѣшко достоинство. Ако нѣмаше известна принуда, упражнявана върху нашитѣ разюздани отъ удоволствия вкусове, не би съществувала ни една свободна и благородна душа, която нашитѣ долни прищѣвки да не доведатъ до

падение. И единъ християнинъ, който не допуска никжде въ живота си следа отъ кръста, да не си въобразява, че е запазилъ нѣкаква прилика съ своя разпнатъ Учителъ и Господъ.

Напраздно Църквата ни повтаряше тази необходима поука, напраздно я смекчаваше въ материално отношение, за да направи предложението си по-достъпно: ние продължавахме да смѣтаме нейнитѣ изисквания твърде строги, когато тѣ въ сжщностъ бѣха прекалено снизходителни.

Въ навечерието на голѣмото бедствие, напраздно Пий XI ни подканяше да предотвратимъ страшната опасностъ чрезъ „единъ кръстоносенъ походъ съ молитва и разкаяние“. Колцина вѣрующи се отзоваха на неговия прочувственъ апелъ?

Това, което ние отказахме доброволно да сторимъ, войната дойде да ни го наложи по бруталенъ начинъ и въ единъ страшенъ размѣръ. Освенъ тежкия кръстъ, наложенъ на плещитѣ ни, презъ бурята на разорението войната очисти отъ нашитѣ трапези това изобилие и тѣзи разнообразия, безъ които ние завявахме, че не можемъ. Тя ни наложи режима на единъ нескончаемъ постъ, чиято строгостъ не престава да се увеличава. Първиятъ постъ ни позволяваше на единъ и сжщъ обѣдъ да ядемъ месо и риба. Този ни лишаваше и отъ дветѣ почти всѣки день и не ни оставя току-речи нищо на тѣхно мѣсто.

Въпрѣки противоукоритѣ, които иматъ известно оправдание, Франция се подчинява търпеливо на тази строга заповѣдъ. Ако ни видѣше нѣкоя въ миналото съ нашата лека и весела външностъ, щѣше ли да повѣрва, че сме способни на едно такова продължително отстъпление и примирение. Макаръ и пасивно това примирение, то говори за едно мъжество у насъ да страдаме, мъжество, отъ което се очудватъ тѣзи, които малко ни познаваха, и за което Богъ ще ни възнагради.

Да не се задоволяваме, обаче, да понасяме нашата мъжа само съ наскърбено сърдце. Необходимо е да извлѣчемъ една морална и религиозна придобивка, като извършимъ обновление въ нашитѣ нрави и насочимъ нашитѣ мисли къмъ християнския редъ.

Ние бѣхме твърде привързани къмъ тѣзи удоволствия отъ чувственъ характеръ. Гѣ заемаха едно толкова голѣмо мѣсто въ нашия животъ, че ни отклоняваха да търсимъ други такива, отъ по-добро качество, но съ една сладостъ твърде деликатна. Духовнитѣ радости изглеждаха блудкави на единъ народъ, все повече и повече жаденъ за леки радости, въ които само тѣлото намираше удовлетвение. Отъ момента, въ който лекитѣ радости започнаха да ставатъ по-рѣдки, нашитѣ желания станаха отново свободни да се ообрнатъ къмъ по-висши блага — къмъ благата на душата, които сж най-способни да осигурятъ нашето истинско щастие.

Едно по-просго материално съществуване, освободено отъ известна животинска тежестъ, ни позволява по-лесно да преценимъ тѣзи богатства на духа и сърдцето, чието високо качество ние никакъ не познавахме. Притежанието имъ представлява една компенсация за нашитѣ лишения. Кухненскиятъ долапъ съ провизии не е тѣй пълненъ, както по-рано. Нека го напълнимъ съ провизии отъ добро настроение. На семейната трапеза менютю днесъ се свежда до две или три кратки наименования: малка немилостъ, която не би се и забелязала, стига само сътрапезниците да отговорятъ на това насилствено въздържание съ едно увеличение на взаимната сърдечностъ. И въ това семейство, кждето кулинарнитѣ празници не се чествуватъ вече тържествено даже на голѣмитѣ дни, атмосфе-

рата би била още по-утешителна, ако всички заедно се развеселѣха въ живота свѣтлина на вѣрата.

Защото вѣрата ни позволява да откриемъ въ всѣкидневнитѣ тегла едно великолепно съкровище за използване. Тя ни посочва, че, като се присѣдиняваме къмъ страданията на Христа, нашитѣ страдания взиматъ участие въ Неговата прослава и разширяватъ до известна степенъ благотворността на Неговата кръстна смъртъ, която ще ни възроди. Всички наши страдания могатъ по този начинъ да се преобразятъ, даже и тѣзи, на които обръщаме малко внимание, колкото и да ни изглеждатъ тѣ нищожни, като напр., дългото висене предъ вратата на единъ магазинъ, мъжнотиитѣ при приготвяването на обѣда, ограничението, което ни забранява да се хранимъ съобразно съ вкуса ни: дребни неприятности и лишения безъ стойностъ и слава. Тѣ ни дразнятъ даже съ своята незначителностъ. Но принесени на Спасителя чрезъ единъ хубавъ жестъ на обичъ, тѣ ставатъ въ Неговитѣ рѣце орждие за нашето спасение. Нека не пропуснемъ да имъ придадемъ тази божествена стойностъ, за да облагодетелствуваме нашата страна съ тѣхната изкупителна сила.

Французи отъ свободната зона, ние има по-малко да страдаме, отколкото единъ голѣмъ брой отъ нашитѣ съотечественици — „окупираниитѣ“ или пленниците. Не би подходило, обаче, за нашия патриотизъмъ да оставимъ тѣ сами да платятъ цѣлия откупъ на нашитѣ общи грѣшки. Да понесемъ великодушно нашата частъ отъ това велико народно изпитание чрезъ седмицитѣ, които наново ще насочатъ нашитѣ мисли къмъ Голгота и ще доведатъ, вече тукъ или тамъ, до първитѣ преговори за миръ.

Кой знае, дали ние съ това не ще осигуримъ за нашата страна, когато ще се свършатъ тѣзи тѣжни военни Велики пости, единъ изпълненъ съ радостъ празникъ на Възкресение?

Прев. М. А. П.

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Постътъ.

Отъ св. Григорий Ниски.

Предстоятелтъ на тази църква и наставниците на благочестие и добродетеленъ животъ иматъ много сходство съ учителитѣ по писане и наставниците по първоначално четене. Както тия последнитѣ, като взематъ малкитѣ и слаби въ речта деца, не изведнажъ ги въвеждатъ въ окончателни познания, а въ началото начертаватъ на восѣчна плочка буквата „а“, следъ това останалитѣ букви, учатъ ги да запомнятъ имената имъ, упражняватъ рѣцетъ имъ, за да ги пишатъ, преминаватъ по-нататкъ къмъ опознаване на сричкитѣ и най-после ги учатъ да произнасятъ думи — така и учителитѣ на вѣра и благочестие отначало въвеждатъ слушателитѣ си въ първоначалното учение, а следъ това имъ преподаватъ и свършеното знание.

Доколкото въ миналитѣ два дена ние обуздахме привързаността на гърлото къмъ наслаждението и стомаха — недейте мисли, че и сега ще говоря за сжщото, макаръ да е безспорна ползата отъ отказа да ядемъ месо, да пиемъ пѣливо вино, да се суетимъ въ готвене и да се измаряме въ почерпки! За това достатъчно е казано — па и дѣлата ви доказаха силата на убеждението. Вие, които изучихте първоначалното

учение, редно е да се запознаете и съ останалото — съ висшитѣ наставления. Има постъ и нетѣлесенъ, има въздържание и невеществено, които се отнасятъ до душата — това е въздържание отъ зло, заради което е установено и въздържанието отъ ядене и пиене. Постете отъ завистъ и злоба, въздържайте се отъ пожелаване на чуждото, избѣгвайте нечестната печалба, умъртвеге страстѣта на сребролюбието, не красете кжщитѣ си съ килими и мебели, придобити съ насилие и грабежъ. Защото, каква полза има да не поднасяшъ на устата си месо, а да гризешъ брата си съ злоба? Каква придобивка има въ това, да не ядешъ своето, а да похитишъ чуждото? Какво е това благочѣстие: да пиешъ вода, а да жадувашъ за кръвъ? И Иуда постѣлъ съ единадесеттѣ, но, като не укротилъ сребролюбивия нравъ, не получилъ никава полза отъ въздържанието си. И дяволтъ не яде, защото е духъ безтѣлесенъ, но поради злоба се е смѣкналъ отъ висотата си. Дяволитѣ никой не може да обвини въ преяждане или пиянство, защото природата имъ е чужда на всѣко ядене и пиене, обаче, това не имъ прѣчи денемъ и нощемъ да кръстосватъ въздуха и земята, като слуги на злобата и ратници на злото, противъ насъ.

Нека любомждрието бжде рководство за живота на християнина, и нека душата избѣгва пристжитѣ на злото — защото, ако се въздържаме отъ месо и вино, а грѣшимъ съ сърдце и воля, предварително свидетелствувамъ и предсказвамъ, че никаква полза не ни принасятъ водата, овоцията и постната трапеза, щомъ нѣмаме вжтрешно разположение, което да отговаря на външната обстановка. Постътъ е нареденъ за чистота на душата — ако той се осквернява отъ противенъ родъ настроения и деяния, защо напразно пилѣемъ водата, която пиемъ? Каква полза отъ тѣлесния постъ, ако умтъ е нечистъ? Каква полза, ако каруцата е здрава и принадлежноститѣ ѣ сж въ редъ, но каруцартъ е ненормаленъ? Каква полза, ако корабтъ е солиденъ и устроенъ, но кормчията е пиянъ? Постътъ е основа на добродетели, които целятъ нашето спасение.

Отъ руски — Ибр.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Дарители на кръвъ.

Въ днешнитѣ изключителни времена, управниците на много народи, които се намиратъ въ война или пѣкъ сж изправени предъ неизвестността за утрешния день, подканятъ гражданитѣ да проявятъ особена любовъ къмъ ближния, като се притекатъ въ помощъ на изтощенитѣ и нуждаещи се отъ кръвъ. Въ името на тая любовъ, Софийскиятъ клонъ на д-во „Червенъ кръстъ“ миналия месецъ отпрати позивъ къмъ софийското гражданство за доброволно записване дарители на кръвъ, която ще бжде преливана на нуждаещитѣ се. За съжаление, чувството на тоя видъ саможертва за брата у насъ се оказа съвсемъ слабо развито: въ продължение на единъ месецъ отъ отправяне на позива къмъ столичани сж се записали като дарители на кръвъ всичко 20 души, отъ които 15 жени и 5 мъже.

А въ другитѣ народи това не е така. Въ Атина,

напримѣръ, както съобщава „Еклизия“ (22. II.), органъ на Еледската църква, въ продължението само на четиридесетъ дни се записали и били прегледани въ съответното отдѣление на „Червенъ кръстъ“ надъ две хиляди доброволци-дарители на кръвъ. Деца, жени, мъже, духовници и миряни отъ всѣкаква възраст всѣки день се явявали и съ нетърпение очаквали реда си да принесатъ и тѣ въ жертва малко кръвъ, въ замѣна на рѣкитѣ отъ кръвъ, която сражавашитѣ се на фронта проливатъ за свободата, олтаритѣ и огнищата на всички гърци. „Извънредно трогателно е — отбелязва по тоя случай официалниятъ църковенъ органъ — прояваното въ случая отъ елинския народъ усърдие, понеже свидетелствува, че той, гдето и да се намира, е готовъ да подкрепи своето отечество и съ кръвта си“.

Въ Италия, както съобщиха тия дни вестниците, единъ скроменъ пощенски раздавачъ, баша на петъ деца, постигналъ въ това отношение забележителенъ рекордъ. Отъ 1933 година насамъ той билъ далъ 159 пжти кръвта си за спасяване на болни и умиращи. Отъ започване на войната тоя раздавачъ нѣколко пжти далъ отъ кръвта си за спасяване на ранени войници и досега билъ подарилъ повече отъ 100 литри кръвъ.

Управата на българския „Червенъ кръстъ“ не губи вѣрбата, че и у насъ, ако развитието на събитията наложи, числото на кръводарителитѣ бърже ще нарастне.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ

СЪДЕБНО ОТДѢЛЕНИЕ.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *петото и шестото* съдебни заседания на Св. Синодъ презъ пролѣтната му сесия на 1941 година ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ производства:

V. съд. заседание — 26. III. 941 г.

- 1) в. бр. д. № 13/39 на Мара и Костадинъ П. Ковачеви, отъ Севлиево.
- 2) в. бр. д. № 235/39 на Константинъ и Денка Кънчева, отъ София,
- 3) в. бр. д. № 23/40 на Стаматъ и Кириакица Щ. Стаматови, отъ София.
- 4) в. бр. д. № 31/40 на Крумъ Ас. Кулумджиевъ и Мария Йовчева Казакова, отъ София.
- 5) в. бр. д. № 64/40 на Магдалина Хр. Пешийска отъ София и Димитъръ М. Игнатовъ, отъ Русе.
- 6) в. бр. д. № 110/40 на Крумъ и Марийка Д. Бързанови, отъ София.
- 7) в. бр. д. № 128/40 на Георги Д. Игнатовъ и Донка Д. Велинова, отъ София.
- 8) в. бр. д. № 187/40 на Арсо Андреевъ Илиевъ и Даринка Белинова, отъ София.
- 9) в. бр. д. № 198/40 на Величка и Цано Б. Стоянови, отъ Ловечъ.
- 10) в. бр. д. № 208/40 на Тодоръ Хр. Търпомановъ и Анка Павлова, отъ София.
- 11) в. ч. пр. № 6/41 на Мара М. Стефанова и Славчо Т. Мънгърговъ, отъ София.
- 12) в. ч. пр. № 7/41 на Никола Славчевъ Андреевъ и Тодорина Пенева, отъ Русе.
- 13) в. бр. д. № 30/41 на Иерусалимъ Ст. Драгневъ и Петрана Д. Костадинова, отъ с. Пѣйчиново, Бѣленско.

14) в. бр. д. № 31/41 на Петъръ Янковъ Петровъ и Дилиана Петрова, отъ с. Любенецъ, Г.-Орѣховско.

15) в. бр. д. № 32/41 на Никола Петровъ Чолаковъ и Вела Н. Ганева, отъ Търново.

VI съд. заседание — 29. III. 941 г.

1) в. бр. д. № 42/38 на Жечка Ив. Пенева, отъ с. Красенъ-долъ и Драгия Ц. Драгиевъ, отъ с. Белжене, Ново-Пазарско.

2) в. бр. д. № 45/40 на Димитъръ М. Богдановъ и Тодора Димова, отъ с. Помошница, Поповско.

3) в. бр. д. № 67/40 на Дона Т. Такова, отъ с. Райково, Смолянско и Димитъръ Щърбовъ, отъ Пловдивъ.

4) в. бр. д. № 81/40 на Даца П. Димитрова, отъ с. Топчии, Разградско и Иванъ Петровъ Минковъ, отъ Варна.

5) в. бр. д. № 107/40 на Станка и Костадинъ Цвѣтанови, отъ София.

6) в. бр. д. № 125/40 на Димитра Петрова и Петко Анг. Димитровъ, отъ с. Султанъ, Поповско.

7) в. бр. д. № 132/30 на Велислава Йорданова п. Димитрова и Борисъ Ангеловъ Поповъ, отъ Ломъ.

8) в. бр. д. № 136/40 на Симеонъ Т. Кърджиевъ и Стоянка С. Тодорова, отъ София.

9) в. бр. д. № 162/40 на Гана и Христо Т. Левендови, отъ Варна.

11) в. бр. д. № 33/41 на Йордана Йорданова Йончева и Маноилъ Найденовъ Мановъ, отъ с. Криволска-махала, Врачанско.

12) в. бр. д. № 34/41 на Димитъръ Стойковъ и Йона Вълчкова, отъ с. Върбица, Бѣлослатинско.

13) в. бр. д. № 35/41 на Стойчо и Магдалина Кр. Минкови, отъ с. Врабево, Троянско.

14) в. бр. д. № 36/41 на Пеню Симеоновъ Ивановъ и Неда Г. Косева, отъ с. Косарка, Дрѣновско.

15) в. бр. д. № 37/41 на Стоянка Цекова Стоянова и Славчо Стояновъ, отъ с. Стража, Търговишко.

Забележка: Ако горнитѣ заседания не се състоятъ на опредѣленитѣ дати, или не се разгледатъ всички дѣла, отлагатъ се за следващото по редъ заседание.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА

По случай подписването на Трестранния пактъ отъ страна на България, фюрерътъ на Германия Адолфъ Хитлеръ, италианскиятъ кралъ Викторъ Емануилъ и Б. Мусолини поздравиха Н. В. Царя, който имъ отговори. Поздравени бѣха отъ съответнитѣ министри и българскиятъ министъръ-председателъ г. проф. Филловъ и министърътъ на външитѣ работи г. Поповъ.

Германскитѣ войски минаватъ презъ България и заематъ своитѣ мѣста. Навсѣкжде сж били срещнати сърдечно отъ българското население.

Народното събрание гласува редъ законопроекта за Добруджа, за държавнитѣ имоти и пр.

Англия прекъсна дипломатическитѣ сношения съ България. Английскитѣ интереси сж повѣрени на американската легация.

Югославското правителство въ присъствие на регентитѣ е обсъдило положението на Балканитѣ. Смѣта се, че присъединенито на Югославия къмъ Осъта е въпросъ на дни.

— Разкрита е терористическа мрежа и сж намѣрени взривни материали въ Сплитъ. Смѣта се, че тая група е искала да хвърли въ въздуха параходи и стоки, закупени отъ чужди държави.

— Английскитѣ пълномощенъ министъръ е поканилъ английски, полски, холандски и др. поланици да напуснатъ Югославия.

— Американското правителство е направило предложение на Югославия да не влиза въ осъта Римъ—Берлинъ, като ще получи Югославия гаранции за своята независимостъ отъ Америка. Това предложение било отхвърлено.

Турското Народно събрание откри заседанията си. Министърътъ на външнитѣ работи ще направи изложение върху международното положение.

— Фюрерътъ отправи послание ло председателя на турската република Исметъ Иньону. Съдържанието на това послание не се знае. Смѣта се, че то цели да спечели Турция за съюза.

Френското правителство е изправено предъ голѣма опасностъ: опитъ на Англия да вземе Сирия, като предна позиция за запазване на Суецъ. Англия вече започнала да предизвиква размирици въ Сирия. Франция взема всички мѣрки. Италиански подводници сж около Сирийския брѣгъ.

— Англия не иска да освободи конфискуванитѣ френски параходи съ храни. Америка отказва да дава храни за Франция. При такова положение Франция ще трѣбва да вземе решителни мѣрки за прехраната на страната. Дарланъ е решилъ да употреби френската флота за придружаване на търговскитѣ кораби.

— Между Френски Индокитай и Сиаъ се сключи примирие и ще бжде сключенъ миръ съ посрѣдничеството на Япония.

— Нови преговори сж започнати между Парижъ и Виши. Презъ седмицата се очаква френската криза да бжде разрешена. Смѣта се, че Парижъ ще се наложи на Виши и Лавалъ ще бжде отново на власт, за да се уредятъ окончателно отношенията съ Германия.

Английскитѣ министъръ на външнитѣ работи Идънъ и придружаваниятъ го началникъ щаба на имперскитѣ войски Дилъ следъ посещенияето въ Анкара посетиха и Атина, дето сж водили разговори съ мѣрдаванитѣ въ Гърция лица относно воененъ съюзъ и продължение на войната до край.

— Въ Индия продължаватъ арести на индийски националисти и студенти.

Гръцкото правителство свиква подъ знамената всички стари набори, освободени до сега отъ военно повикване.

— Следъ съсрѣдоточаване на германскитѣ войски на гръцката граница проникнаха слухове за близко прекратяване военнитѣ действия и поискване на миръ отъ страна на Гърция. Официално отъ Гърция се съобщава, че ще се бие до победа. Въ гръцката армия и политически срѣди идеята за миръ си пробива пѣтъ. Тия дни ще се види дали Германия ще предприеме нѣкои постѣпки.

Американскитѣ сенатъ най-после съ 60 на 32 гласа прие Рузвелтовия законъ за подпомагане на Англия.

Японскитѣ министъръ на външнитѣ работи Мацуока отпътува за Берлинъ, Римъ и Москва. Говори се, че въ Москва щѣлъ да бжде подписанъ пактъ за ненападение и приятелство, а въ Берлинъ щѣло да се

обяви привършване на европейската война и обявяване война въ колониитѣ.

Войната по море е особено засилена. Много английски параходи сж потопени отъ летала и подводници. Едновременно съ това германскитѣ летала усилено атакуватъ Англия, Малта и Египетския фронтъ.

I. У насъ.

Откриване на пролѣтната синодална сесия. На 11 т. м. Св. Синодъ въ малкъ съставъ откри своята редовна пролѣтна сесия.

Св. Литургия въ Софийския Дворецъ. На 9 т. м. — Недѣля на православието, въ дворцовия параклисъ „Св. ап. Петъръ и Павелъ“ се отслужи света Литургия, въ края на която Негово Величество Царьтъ, Н. Царско Височество Престолонаследникътъ князь Симеонъ Търновски и Н. Ц. В. княгиня Мария Луиза се причастиха съ светитѣ Христови Тайни.

Радио-сказка. На 9 т. м., преди обѣдъ, Негово Преосвещенство Стобийскитѣ епископъ Никодимъ, секретаръ на Св. Синодъ, произнесе предъ микрофона на Радио-София сказка, на тема: „Силата на православието“. Сказката бѣ придружена отъ духовенъ концертъ, изпълненъ отъ хора при храма-памятникъ „Св. Александъръ Невски“, подъ диригентството на г. Ангелъ п. Константиновъ.

Духовна сказка. На 7 т. м., вечерта, въ салона на столичното православно християнско братство „Св. Седмочисленици“, Негово Високопреподобие архимандритъ Николай, началникъ на културно-просвѣтното отдѣление при Св. Синодъ, произнесе сказка, на тема: „Едину на потрѣбу“. Сказката бѣ много добре посетена.

Св. Литургия въ Американския колежъ при с. Симеоново. На 8 т. м. Негово Преосвещенство Стобийскитѣ епископъ Никодимъ е отслужилъ св. Литургия въ Американския колежъ при с. Симеоново. Пѣнието при богослужението било изпълнено отъ група ученици отъ Софийската духовна семинария. Въ края на службата Преосвещениятъ Епископъ произнесълъ и проповѣдь за деня. Следъ съответна подготовка, 175 души отъ питомцитѣ на пансиона приели Светото Причастие.

II. Въ чужбина.

Еладската църква. Проява на морално здраве. Гръцкото министерство на безопасността поминалата седмица издало окръжно, съ което забранявало всеѣкакви народни танци и маскирания презъ Сиропустна седмица. Въ туй окръжно, между друго, се казвало: „Въ дни, когато нашата младежъ пролива кръвта си за свободата и честта на народа, народътъ въ тила трѣбва съ национална гордостъ, съ скромностъ въ живота и, изобщо, съ примѣра си, да покаже, че всички негови мисли сж съ храбритѣ юнаци и че душевно

участвува въ жертвитѣ имъ, въ лишенията и тежкитѣ страдания. Въздържането при такива условия отъ хора и развлѣчения не трѣбва да се смѣта като разположение къмъ скръбъ, а като проява на морално здраве“. Привеждайки тия думи отъ окръжното, „Еклизия“ прибавя: „Наистина, като проява на морално здраве, а не като нѣкакво печално настроение схваща винаги Църквата проявената чрезъ поста и въздържането простота въ живота. Защото простотата има за целъ да подчини материята на духа и да породи съчувствие къмъ страдащитѣ чрезъ милостинята, която е сестра на поста“.

Въ Съветска Русия. *Религиозниятъ животъ.* Богомолци отъ Съветска Русия, дошли на поклонение въ Почаевската Лавра (бивша Полша), разказвали, както съобщава „Православная Русь“, че въ Киевъ се служело само въ храма „Св. Илия“, на житния пазаръ. И въ Одеса имало само една църква. Мнозина желаели да кръстятъ децата си, но нѣмало кой да ги кръсти. Имало тукъ-тамъ нелегални свещеници, безъ брада и безъ расо, но тѣ служели тайно по частни домове, върху антиминоси. Вино въ Русия изобщо нѣмало. Свещеницитѣ извършвали литургия съ малиновъ сокъ или сокъ отъ квасъ. Просфоритѣ били отъ ръжено брашно, понеже пшенично мжчно се намирало. Печатни молитвеници нѣмало, хората сами преписвали молитви единъ отъ другъ. По тѣхъ учили и децата, особено по селата. Восчени свѣщи изобщо нѣмало, сжцо така и тимянь. Вмѣсто тимянь, употрѣбвали смрика, хвойна, боровина и др.

Въ Америка. *Грижи на църквитѣ за безработнитѣ.* Федералниятъ съветъ на християнскитѣ църкви въ Америка е издалъ, по случай „Седмица на работата“, позивъ, въ който привлича вниманието върху опасността да се забрави, всрѣдъ грижитѣ за народната отбрана, сериозниятъ въпросъ за безработицата. „Едно общество, — казва се въ позива, — което не е способно да даде работа на всички, не само поставя въ опасност насжщия хлѣбъ на беднитѣ, но и отнима отъ човѣка даденото му отъ Бога достоинство на работникъ. Едно общество, изтезавано отъ безработица, е неморално въ такъва степенъ, въ каквата то е неспособно да намѣри цѣръ противъ тая болестъ. Църквата трѣбва, въ името на Бога, да настоява, щото на всѣки човѣкъ да се даде възможность да си намѣри нѣкаква работа, която да му обезпечи самоуважението“.

Католическата църква. *Берлинскиятъ апостолшески Нунций посетилъ пленници-духовници.* Миналата седмица Радио-Ватиканъ съобщилъ, че монсиньоръ Орсениго, папски Нунций въ Берлинъ, е билъ улесненъ отъ военнитѣ власти да посети група отъ 250 духовници-французи, пленници отъ войната, задържани въ единъ лагеръ; между тѣхъ се намирало повече отъ 60 души семинаристи изъ разни епархии на Франция. Свещеницитѣ въ лагера отсега щѣли да извършватъ литургия три пжти седмично. Недѣлята всички щѣли да празнуватъ.

Ударъ отъ бичъ рѣзки прави, а ударъ отъ езикъ кости троши; мнозина сж паднали отъ остъръ мечъ, но не толкозъ, колкото сж паднали отъ езикъ (Сир. 28, 20-21).

По-добре е човѣкъ да срещне мечка, лишена отъ мечета, нежели глупецъ съ неговата глупость (Пр. 17, 12).

Изгубеното кръщелно свидетелство на Маноль Ивановъ Маноловъ, отъ с. Богданъ, Карловско, да се счита невалидно. Издаденъ е дубликатъ.
с. Богданъ, 26. II. 1941 г.

1—43—1

Свещ. Г. Похожаевъ.

Обявление. Църковното настоятелство при храма „Св. Богородица“ въ с. Вуково, Дупнишка околия, обявява, че енорията, състояща се отъ с. с. Вуково и Циклово съ около 350 домакинства, е вакантна.

Желаещитѣ да я заематъ, веднага следъ публикуването на настоящето, да подадатъ нуждитѣ документи чрезъ Дупнишкото Архиерейско намѣстничество до св. Софийска Митрополия и се явятъ на опознаване съ християнитѣ.

Приематъ се и ржкоположени кандидати.

с. Вуково, 24. I. 1941 год.

1—53—1

Отъ Църковното настоятелство.

Изгубенитѣ кръщелни свидетелства на Димитъръ Георгиевъ Яневъ и на Неца Тодорова Хрелева, изъ с. Драгижево — В. Търновско, да се считатъ невалидни. Издадени сж дубликати.

1—47—1

Енорийски свещ. (не се чете).

Куртъ-Бунарско църковно настоятелство.

Обявление № 6. Църковното настоятелство въ Куртъ-Бунаръ, Добруджа, изказва голѣмата си благодарност на Иванъ и Жeko Михалъ Тодорови, преселници отъ с. Хаджиларъ—Тулчанско, за подаренитѣ отъ тѣхъ за църквата: хоругви, напрестолень кръстъ и кадилница на сума 3,000 лева. Богъ да ги възнагради за този имъ даръ, а примѣрътъ имъ да послужи за подражание.

Куртъ Бунаръ, 24. II. 1941 г.

1—48—1

Председателъ: Свещ. Ст. Дончевъ.

Обявление № 21. Църковното настоятелство при храма „Св. Николай“ въ гр. Разградъ съобщава, че длъжността касиеръ-отчетникъ съ 2300 лв. месечна заплата по бюджетъ е вакантна. Кжщиятъ е задълженъ да бжде и празничень пѣвецъ. Кандидатътъ трѣбва да бжде съ семинарно образование.

Желаещитѣ да заематъ поменатата длъжность да се отнесатъ съ заявление до Църковното настоятелство и се явятъ на пробно пѣне за одобрение.

гр. Разградъ, 20 февруарий 1941 год.

3—36—3

Отъ Настоятелството.

Изгубеното кръщелно свидетелството на Надежда Иванова, с. Копиловци, Берковско, да се счита невалидно. Издадохъ дубликатъ.

1—42—1

Енорийски свещ. Стефанъ Пенчевъ.

Обявление № 11. Изгубенитѣ кръщелни свидетелства № 2/1914 год. на Атанасъ Петровъ Козладеровъ, № 11/1920 г. на Рада Максимова Козладерова, и № 12/1922 г. на Вела Карафилова Шаркова, всички отъ с. Елешница, Разложко, сж невалидни. Издадени сж дубликати.

с. Елешница, 22. II. 1941 г.

1—41—1

Енор. свещеникъ Ил. Тричковъ.

НАДГРОБЕНЪ ПЛАЧЪ, сиречь,

ПОХВАЛНИ ПОГРЕБАЛНИ ПЪСНИ, КОИТО СЕ ПЪЯТЪ НА ВЕЛИКА СЖБОТА
ОКОЛО ПЛАЩАНИЦАТА ХРИСТОВА.

ЦЕНА 5 ЛЕВА

ПОРЖЧКИ ДО СИНОДАЛНАТА КНИЖАРНИЦА

Пари по пощенска чекова смѣтка № 280

ЖЕЛЪЗАРИЯ И ЛЪЯРСТВО

„КАМБАНА“

Братя Г. Алексиеви

Лъярница

ул. „Бабина-поляна“ № 20

Магазинъ

ул. „Нишка“ 10, тел. 2-57-03

СОФИЯ

Винаги готови на складъ Църковни и училищни камбани — различни величини и тонове, свѣщници разни форми, грамове, хавани, дръжки за врати и много други лъярски произведения на най-износни цени. Замѣняваме стари спукани съ нови и съ разни други стари материали.

Приемаме поржчки.

1—50—1

Излъзе отъ печатъ

РЕЛИГИЯ

СЪ ИСТОРИЯ НА БЪЛГ. ЦЪРКВА

Помагало за IV класъ на гимназиитѣ
отъ д-ръ Маню Стояновъ Маневъ,
учителъ въ I-ва Софийска мъжка гимназия.

Цена 30 лева.

Намира се за проданъ въ

Синодалната книжарница — София.
Пари по пощ. чекова смѣтка № 280.

СИНОДАЛНО КНИГОИЗДАТЕЛСТВО

София, пл. „Св. Недѣля“ № 17

Въ Синодалната книжарница
се намиратъ на складъ:

Религиозни картини различни голѣмини
Медалиончета, кръстчета и др.
Богослужебни книги
Богата художествена литература

За всичко необходимо отнесете се до

СИНОДАЛНАТА КНИЖАРНИЦА

пл. „Св. Недѣля“ 17 — София

Изгубенитѣ кръщелни свидетелства на Фердинандъ Станевъ, Недю Петровъ, Яни п. Стояновъ, Злата Димова, Д-ръ Ради Мариновъ, Георги х. Георгиевъ, отъ с. Свѣтленъ, Поповско, да се считатъ невалидни. Издадени сж дубликати.

1—51—1

Свѣтленски енор. свещ. Йор. Милевски.

Обявление. Съобщава се, че на 23 мартъ т. г. ще се отдадатъ подъ наемъ за четири стопански години, църковнитѣ имоти находящи се въ землището на с. Пчелинци, Радомирско. Първоначаленъ годишенъ наемъ 2,000 лв.
1—52—1 Отъ Църковното настоятелство.

Главенъ редакторъ: Хр. Поповъ.

Печатъ С. М. Стайковъ — София